

CIKLO „SEPTYNIOS SESERYS“ PENKTOJI KNYGA

Lucinda Riley

MENULIO SESUO

Tigės istorija

TYTO ALBA

Lucinda Riley

MĖNULIO
SESUO

Tigės istorija

Romanas

Iš anglų kalbos vertė

Kristina Miliūnienė

VILNIUS 2018

Lucinda RILEY
THE MOON SISTER
Pan Macmillan,
London, 2018

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

The Moon Sister (Book 5) Copyright © Lucinda Riley, 2018
© Kristina Miliūnienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2018
© „Tyto alba“, 2018

ISBN 978-609-466-354-3

Veikėjai

„ATLANTIDA“

Tėtis Atlantas – seserų tėvis (miręs)

Marina (Ma) – seserų globėja

Klaudija – „Atlantidos“ namų šeimininkė

Georgas Hofmanas – tėčio Atlanto advokatas

Kristianas – laivininkas

SESERYS D'APLESJĖ

Maja

Alė (Alkionė)

Star (Steropė)

Kelė (Kelaino)

Tigė (Taigetė)

Elektra

Meropė (nerasta)

Tigė

Invernesas, Škotija

2007 metų lapkritis

*Šiaurės vakarų Europos ežys
(Erinaceus europaeus)*

Britanijos romų kalba „hočiviči“.

1

– Tiksliai prisimenu, kur buvau ir ką veikiau, kai sužinojau, kad mirė mano tėvas.

– Ir aš prisimenu, kai tai nutiko man. – Čarlis Kinerdas žvelgė į mane skvarbiomis mėlynomis akimis. – Tad kurgi buvote?

– Margaretos laukinių gyvūnų prieglaudoje, kasiau ant semtuvėlio elnio mėšlą. Tikrai norėčiau, kad aplinkybės būtų buvusios geresnės, bet taip jau buvo. Nors... – Nugurkiau seiles stebėdamasi, kaip, po galais, šis pokalbis – tiksliau, pokalbis dėl darbo – nukrypo į tėčio Atlanto mirtį.

Sėdėjau tvankioje ligoninės valgykloje priešais daktarą Čarlį Kinerdą. Vos jam įėjus pastebėjau, kaip jis patraukė visų dėmesį. Ne dėl to, kad buvo nepaprastai patrauklus, banguotais kaštoniniais plaukais, lieknas ir elegantiškas, vilkėjo dailiai pasiūtą pilką eilutę; jis tiesiog buvo žmogus, turintis įgimtą autoritetą. Jam einant pro šalį ligoninės darbuotojai, sėdintys netoliese, liovėsi gurkšnoję kavą, pažvelgę į jį pagarbiai linkčiojo. Kai jis priėjo prie manęs ir sveikindamasis padavė ranką, per kūną tarsi perėjo nestipri elektros srovė. Dabar jam sėdint priešais stebėjau, kaip tie ilgi pirštai nesiliaudami vartalioja pranešimų gaviklį, išduodami šiaip nekrintantį į akis nervingumą.

– „Nors“ – kas, panele D’Aplesjė? – paragino mane Čarlis, jo balse buvo girdėti švelnus škotiškas *r* tarimas.

Supratau, kad jis akivaizdžiai nelinkęs paleisti manęs nuo kabliuko, nes jau užkibau.

– Mm... Tiesiog nesu visai įsitikinusi, kad tėtis miręs. Žinoma, jis miręs, nes jo nebėra, o savo mirties ar šiaip ko nieku gyvu neklastotų – žinotų, kiek skausmo sukels visoms savo dukterims, – bet aš visą laiką tiesiog jaučiu jį aplink save.

– Jei tai paguostų, manau, tokia reakcija visiškai normali, – atsakė Čarlis. – Daugelis gedinčių giminių, su kuriais pasikalbu, sako, kad mirus mylimam žmogui jaučia jo buvimą šalia.

– Žinoma, – tariau pasijutusi, kad jis kalbasi su manimi lyg būtų viršesnis ir protingesnis, nors turėjau prisiminti – juk jis gydytojas ir kasdien susiduria su mirtimi ir tais, kurie neteko mylimų žmonių.

– Tikrai keista, – atsiduso jis, nuo melaminu dengto stalo paėmė pranešimų gaviklį ir vėl ėmė sukioti rankose. – Kaip jau sakiau, neseniai mirė ir mano tėvas, ir mane kamuoja košmarai – vis regiu jį *kylantį* iš kapo!

– Tad jūs nebuvote artimi?

– Nebuvome. Tegu jis ir buvo mano biologinis tėvas, bet tik tuo mudviejų santykiai ir apsiribojo. Daugiau nieko bendra mes neturėjome. O jūs su savo tėvu aiškiai buvote artimi.

– Taip, nors kaip ironiška – visas mano seseris ir mane jis įsivaikino dar kūdikius, tarp mūsų nėra jokio biologinio ryšio. Bet kaip aš jį mylėjau, labiau nei manoma. Jis tikrai buvo nepaprastas.

Čarlis nusišypsojo.

– Na, tada tai tikras įrodymas, kad biologija nėra svarbiausias dalykas, jei sutari arba nesutari su savo tėvais. Tai loterija, ar ne?

– Iš tiesų taip nemanau, – atsakiau nusprendusi, kad turiu likti savimi net ir pokalbyje dėl darbo. – Manau, kad yra tam tikra priežastis, kodėl mes esame skiriami vieni kitiems, ir visai nesvarbu, ar esame kraujo giminės, ar ne.

– Norite pasakyti, kad viskas iš anksto nulemta? – jis nepatikliai kilstelėjo antakį.

– Taip, bet žinau, kad dauguma žmonių su tuo nesutiktų.

– Taip pat ir aš, deja. Būdamas kardiochirurgas, kasdien susiduriu su širdimi, o mes ją tapatiname su jausmais ir siela. Gaila, bet privalau žiūrėti į širdį kaip į gabalą raumenų, dažnai dar ir blogai dirbančių. Buvau mokytas matyti pasaulį grynai moksliskai.

– Manau, kad ir moksle yra vietos dvasingumui, – paprieštaravau. – Aš taip pat gavau rimtą mokslinį išsilavinimą, bet yra tiek daug dalykų, kurių mokslas dar negali paaiškinti.

– Tiesą sakot, bet... – Čarlis žvilgtelėjo į laikrodį. – Mes, regis, visai nuklydom į šalį, o po penkiolikos minučių turiu būti klinikoje. Tad atleiskite, grįšiu prie reikalo – ką Margareta jums pasakojo apie Kinerdo dvarą?

– Kad jis užima daugiau kaip keturiasdešimt tūkstančių akrų negyvenamų plotų ir kad jūs ieškote žmogaus, išmanančio apie tų vietų gyvūnus, kurie galėtų ten išikurti, ypač laukinės katės.

– Taip. Po tėvo mirties Kinerdo dvaras atitenka man. Tėčiui jis daugelį metų buvo tik pramoga – ten jis medžiojo, žvejojo ir gėrė stiprius vietinius svaigalus nė nesusimąstydamas apie ekologiją dvaro žemėse. Tiesą sakant, čia ne visai jo kaltė – jo tėvas ir daug prosenelių praėjusiais šimtmečiais mielai ėmė pinigus už mišką, kertamą laivams statyti. Jie laikėsi nuošaliai, kol buvo plynai iškirsti didžiuliai plotai pušų. Anuomet jie nieko negalėjo padaryti, bet šiais laikais, kai visi apsišvietę, mes žinome, ką daryti. Suprantu, bus neįmanoma atsukti laikrodžio atgal iki galo, kol būsiu gyvas, bet aš trokštu pradėti. Turiu geriausią Škotijoje dvaro valdytoją, kad pirmas imčiausi miškų atželdinimo projekto. Taip pat mes sutvarkėme namus, kuriuose gyveno tėtis, tad galėsime juos nuomoti svečiams, norintiems pakvėpuoti grynu Šiaurės Škotijos kalnyno oru ir dalyvauti jiems rengiamose medžioklėse.

– Be abejo, – tariau stengdamasi suvaldyti šiurpulį.
– Jūs tikriausiai nepritariate gyvūnų žudymui net ir siekiant, kad jų neprisiveistų per daug?

– Nepritariu niekuo nekaltų gyvūnų žudymui nesant reikalo. Bet suprantu, kodėl taip turi būti, – skubiai pridūriau.

Galų gale, pasakiau sau, aš juk prašau darbo Šiaurės Škotijos kalnyno dvare, kur elnių medžioklė ne tik įprastas dalykas, bet tiesiog paprotys.

– Žinodamas, kokia jūsų kvalifikacija, neabejoju, suprantate, kaip žmonės suardė Škotijos gamtos pusiausvyrą. Čia nebėra plėšrūnų, vilkų ir lokių, kad natūraliai reguliuotų elnių populiaciją. Šiais laikais ta užduotis atiteko mums. Tad galime ją vykdyti, bent kiek įmanoma, humaniškiau.

– Žinau, nors privalau visiškai atvirai jums pasakyti: niekada negalėsiu padėti medžioklėje. Esu pratusi saugoti gyvūnus, o ne juos žudyti.

– Suprantu jūsų jausmus. Peržvelgiau jūsų CV, jis tiesiog įspūdingas. Jūs turite ne tik aukščiausiai įvertintą zoologijos mokslinį laipsnį, dar ir jūsų specializacija gamtosauga?

– Taip, praktinė mokslų dalis – anatomija, biologija, genetika, vietinių gyvūnų elgsenos modeliai ir taip toliau – buvo neįkainojama. Kurį laiką dirbau Serviono zoologijos sodo tyrimų skyriuje, bet greit supratau, kad man daug svarbiau daryti ką nors praktiškai – padėti gyvūnui, o ne jį tyrinėti iš tolo ir analizuoti jo DNR Petri lėkštelėje. Aš... tiesiog turiu įgimtą empatiją gyvūnams ir, nors nesimokiau veterinarijos, regis, gebu juos gydyti, kai suserga, – neužtikrintai truktelėjau pečiais, supratusi, kad giriuosi.

– Margareta tikrai išliaupsino jūsų gebėjimus. Ji sakė, kad jos prieglaudoje rūpinotės laukinėmis katėmis.

– Taip, kasdieninė priežiūra, bet apie jas geriausiai nusimano

Margareta. Tikėjomės, kad katės ši sezoną susiporuos, – tai dalis jų paleidimo į laisvę programos, – bet dabar prieglauda uždaroma, gyvūnai bus perkelti į kitus namus ir ten tikriausiai nesi-poruos. Laukinės katės neįtikimai kaprizingos.

– Taip sakė ir Kalas Makenzis, mano dvaro valdytojas. Jis vi-sai nesidžiaugia gausias priimti kates, bet jos Škotijoje čionykštės ir jų mažai likę, tad jaučiu pareigą daryti, ką tik įmanoma, kad išsaugotume tą rūšį. O, Margaretos nuomone, padėti katėms ap-siprasti naujoje vietoje galėtumėte tik jūs. Tad ar norite kelioms savaitėms persikelti su jomis ir jas įkurdinti?

– Noriu, nors laukinės katės, kai bus perkeltos, neužims viso darbo laiko. Ar galėčiau veikti dar ką nors?

– Atvirai pasakysiu, Tige, dar neturėjau kada apgalvoti dvaro ateities planų. Dirbdamas čia ir stengdamasis sutvarkyti palikimo įteisinimo reikalus nuo tada, kai mirė tėvas, esu paskendęs dar-buose. Tačiau, kai būsite dvare, norėčiau, kad patyrinėtumėte vie-tovę, pasižiūrėtumėte, ar ji tinkama kitiems čionykščiams gyvū-nams. Manau apgyvendinti ten voverių, kiškių – tų, kurie vasarą pilki, o žiemą balti. Taip pat domiuosi, ar ten bus tinkama gyventi šernams ir briedžiams, be to, upeliuose ir ežeruose noriu vėl įveisti lašišų, įrengti joms žuvitakius ir kitaip prisidėti, kad plauktų neršti. Galimybių daug, jei bus pakankamai lėšų.

– Taip, tai atrodo įdomu, – pritariau jam. – Nors turėčiau jus įspėti – žuvys ne mano specialybė.

– Žinoma. O aš turėčiau įspėti jus, kad finansinės galimybės leidžia pasiūlyti tik minimalią algą bei būstą ir maistą, bet bū-čiau labai dėkingas už bet kokią jūsų pagalbą. Nors ir kaip myliu Kinerdą, tas dvaras, pasirodo, atima begalę laiko ir tenka spręsti nelengvus uždavinius.

– Juk turėjote žinoti, kad dvaras kada nors atiteks jums? – iš-drįsau paklausti.

– Žinojau, bet maniau, kad tėtis iš tokių, kurie, nors girgžda, tveria amžinai. Kadangi nepasirūpino testamentu, taip ir mirė nepalikęs paveldėtojo. Ir nors esu vienintelis paveldėtojas ir tai bus tik formalumai, vis tiek turėsiu užpildyti krūvą nežinia kam reikalingų popierių. Advokatas sako, kad, šiaip ar taip, iki sausio viskas bus sutvarkyta.

– Kaip jis mirė? – paklausiau.

– Tai ironiška – jį ištiko širdies priepuolis ir sraigtasparniu buvo atskraidintas man čia, – atsiduso Čarlis. – Jau buvo mus palikęs. Iškeliavo į dangų nešamas viskio debesėlio – vėliau tai parodė skrodimas.

– Jums turėjo būti sunku, – net suvirpėjau pagalvojusi.

– Taip, tai sukrėtė.

Jis vėl čiupo pranešimų gaviklį išsiduodamas, kaip nerimauja.

– Ar negalite parduoti dvaro, jeigu jo nenorite?

– Parduoti Kinerdą, kai jis mums priklauso jau tris šimtus metų? – jis užvertė akis ir tyliai nusijuokė. – Tada man visą gyvenimą vaidensis visos giminės dvasios! Jei daugiau nebūtų dėl ko, turiu bent pasistengti išlaikyti jį Zarai, savo dukteriai. Ji Kinerdą tiesiog įsimylėjusi. Jai šešiolika, bet jei tik galėtų, jau rytoj mestų mokyklą ir visą laiką darbuotųsi dvare. Pasakiau, kad pirma turi įgyti išsilavinimą.

– Tikrai.

Žvelgiau į Čarlį nustebusi ir iškart pakeičiau nuomonę apie jį. Tas vyras iš tiesų neatrodė tokio amžiaus, kad jau turėtų vaikų, juolab šešiolikos metų.

– Ji bus puiki Škotijos dvarininkė, kai suaugs, – kalbėjo toliau Čarlis, – bet noriu, kad pirma kiek pasidžiaugtų gyvenimu – mokytųsi universitete, pakeliautų po pasaulį ir įsitikintų, ar tikrai nori prisiimti atsakomybę už šeimos dvarą.

– Aš žinojau, ko noriu, jau būdama ketverių, kai pamačiau

dokumentinį filmą, kaip dėl ilčių žudomi drambliai. Po mokyklos nedariau įprastos metų pertraukos ir tiesiai stojau į universitetą. Po pasaulį beveik nekeleavau, – tariau truktelėdama pečiaais, – bet niekur geriau neišmoksi kaip dirbdamas.

– Zara man taip nuolat ir sako, – šyptelėjo Čarlis. – Nujaučiu, kad judvi labai gerai sutarsite. O aš, žinoma, turėčiau mesti šitai, – jis mostelėjo turėdamas omenyje ligoninę, – ir paaukoti savo gyvenimą dvarui, kol Zara galės jį perimti. Bėda ta, kad, kol dvaro būklė nepagerės, finansiniu atžvilgiu neišmintinga mesti kasdienio darbo. Tarp mūsų kalbant, net gerai nežinau, ar esu tinkamas lerdo – Škotijos dvarininko – gyvenimui. – Jis vėl žvilgtelėjo į laikrodį. – Ką gi, turiu eiti, bet jei jus domina, bus geriausia apsilankyti Kinerde ir pačiai jį pamatyti. Kol kas dar nesnigo, bet sniego jau laukiama. Reikėtų jums žinoti, kad tai atoki vieta.

– Gyvenu su Margareta jos namuose visiškame užkampyje, – priminiau.

– Margaretos namai, palyginti su Kinerdu, tai kaip Taimso aikštė, – atsakė Čarlis. – Atsiųsiu jums žinute Kalo Makenzio – dvaro valdytojo – numerį, taip pat Kinerdo Rūmo laidinio telefono numerį. Jei paliksite žinutes abiejuose, jis gaus ar vieną, ar kitą ir jums paskambins.

– Gerai, aš...

Mano mintį nutraukė ėmęs pypsėti Čarljo pranešimų gaviklis.

– Dabar jau tikrai turiu eiti, – pakilo jis. – Jei bus daugiau klausimų, atsiųskite man elektroniniu paštu ir, jei pranešite, kada važiuosite į Kinerdą, pasistengsiu nuvažiuoti ir aš. Ir prašau jus, pagalvokite apie tai rimtai. Man tikrai jūsų reikia. Ačiū, kad atvykote, Tige. Dabar jau viso labo.

– Viso, – atsakiau, paskui nusekiau akimis, kaip jis eina pro staliukus prie durų.

Jaučiausi neįprastai pakiliai, nes patyriau su juo tikrą ryšį. Čarlis atrodė pažįstamas, tartum būčiau bendravusi su juo visą gyvenimą. O kadangi tikiu reinkarnacija, tikriausiai taip ir *buvo*. Sekundę užsimerkiau ir, praskaidrėjus mintims, susitelkiau stengdamasi išsiaiškinti, koks jausmas kyla visų pirmausia, kai apie jį pagalvoju, ir likau sukręsta. Manęs neužliejo šilti jausmai kaip tėviškam darbdaviui – atsiliepė visai kita mano pusė.

Ne! Atsimerkiau ir atsistoja eiti. Jis turi paauglę dukterį, vadinasi, yra gerokai vyresnis, nei atrodo, ir tikrų tikriausiai vedęs, priekaištavau sau tą popietę eidama ryškiai apšviestais ligoninės koridoriais durų link ir laukan į ūkanotą lapkritį. Invernesą jau ėmė gauti prietema, nors buvo dar tik pusė ketvirtos.

Stovėdama eilėje prie autobuso važiuoti į traukinių stotį visa virpėjau – nuo šalčio ar iš jaudulio, pati nežinojau. Gerai žinojau tik tai, kad instinktyviai mane traukia prie šio darbo, nors ir laikino. Tad susiradau Čarlio duotą numerį, pasiėmiau mobilųjį ir paskambinau Kalui Makenziui.

– Tai ką, – paklausė tą vakarą Margareta, kai susėdome kaip pratusios prie židinio išgerti kakavos, – kaip sekėsi?

– Ketvirtadienį važiuosiu pasidairyti po Kinerdo dvarą.

– Gerai. – Šviesiai mėlynos akys raukšlėtame Margaretos veide švietė kaip lazerio spinduliai. – Ką manai apie lerdą – ar lordą, kaip reiktų jį vadinti Anglijoje?

– Jis buvo labai... malonus. Taip, malonus, – surezgiau. – Visai ne toks, kaip tikėjausi, – pridūriau turėdama vilties, kad neraudonuotu. – Maniau, bus gerokai vyresnis. Gal plikas ir su dideliu pilvu nuo viskio plempimo.

– Taip, – sukikeno Margareta, skaitydama mano mintis. – Jis tikrai malonus akiai. Pažįstu Čarlį nuo tada, kai buvo vaikas, mano tėvas dirbo jo seneliui Kinerdo dvare. Dailus buvo jau nuolis, bet visi mes supratom, kad padarė klaidą vedęs tą savo žmoną. Buvo ir per jaunas, – pavartė akis Margareta. – Jų duktė Zara gana miela, tik, žinok, kiek pašėlusi, bet vaikystėje jai nebuvo lengva. Na, papasakok dar, ką sakė Čarlis.

– Be to, kad prižiūrėčiau kates, jis nori, kad pasiaiškinčiau, kokių dar vietinių gyvūnų būtų galima apgyvendinti dvaro žemėse. Atvirai kalbant, jis man pasirodė nelabai... tvirtai nusistatęs. Manau, čia bus tik laikinas darbas, kol katės įsikurs.

– Na, nors neilgai, gyvenimas ir darbas tokiaime dvare kaip Kinerdas daug ko išmokys. Gal ten pradėsi suprasti, kad negali išgelbėti kiekvieno gyvūno, tekusio tavo globai. Tą patį galima pasakyti ir apie žmones, kuriems nelabai sekasi, – pridūrė ji ironiškai šypsodamasi. – Tau reikės išmokti susitaikyti su tuo, kad ir žmonės, ir gyvūnai turi savo lemtį. Tu gali tik stengtis padėti, bet nieko daugiau.

– Niekada neužkietėsiu tiek, kad nesijaudinčiau dėl gyvūno kančių, Margareta. Juk žinote tai.

– Žinau, mieloji, dėl to ir esi išskirtinė. Kiek čia tavęs tėra, o širdį turi didelę, tik žiūrėk, kad ji nepavargtų nuo visų tų jausmų.

– Tad koks gi tas Kalas Makenzis?

– Och, jis gali atrodyti kiek stačiokiškas, bet yra minkštos širdies. Jis augtė suaugęs su šiomis vietomis, daug ko iš jo išmoksi. Be to, jeigu neimsi to darbo, kurgi tu dėsies? Juk žinai, jau iki Kalėdų manęs ir gyvūnų čia nebebus.

Dėl sąnarius klaipančio artrito Margareta iš drėgno apgriuvusio namelio, kuriame dabar sėdėjome, pagaliau kėlėsi gyventi į Teiną, miestelį už keturiasdešimt penkių minučių kelio. Jau keturiasdešimt metų Margareta ir jos margas gyvūnų būrelis buvo

prisiglaudę ant Dornocho fiordo kranto dvidešimties akrų kalno šlaite.

– O jums argi ne liūdna iš čia išsikraustyti? – vėl jos paklausiau. – Jumis dėta, liečiau ašaras dieną naktį.

– Liūdna, Tige, tai aišku, bet, kaip stengiausi tau įkalti, visi geri dalykai turi pasibaigti. O jei bus tokia Dievo valia, prasidės nauji ir geresni dalykai. Nėra prasmės gailėtis to, kas buvo, tiesiog turi priimti tai, kas bus. Jau seniai žinojau, kad taip nutiks, o su tavo pagalba pratraukiau čia net metus viršaus. Be to, mano naujame vieno aukšto namelyje yra radiatoriai, juos galėsiu atsukti ar užsukti kada panorėjusi, ir televizija visą laiką rodo.

Ji sukikeno ir plačiai nusišypsojo, bet aš – nors ir didžiavausi turinti intuiciją – nesupratau, ar ji tikrai laiminga dėl ateities, ar tik drąsina save. Kad ir kaip buvo, pakilau ir priėjau jos apkabinti.

– Manau, jūs nepaprasta, Margareta. Jūs ir gyvūnai tiek daug ko mane išmokėt. Labai jūsų visų ilgėsiuos.

– Taip, bet nesiilgėsi, jei eisi dirbti į Kinerdą. Aš būsiu čia pat slėnyje ir, jei prireiks patarimo dėl kačių, turėsi mane po ranka. Be to, reikės aplankyti Denisą, Ginesą ir Sagutę, juk jie taip pat tavęs pasiilgs.

Pažvelgiau į tris liesus padarėlius, gulinčius prie židinio, – seną rusvai gelsvą vienos kojelės netekusią katę ir du senus šunis. Visus juos mažučius išslaugė Margareta.

– Nuvažiuosiu pasižiūrėti Kinerdo, tada ir apsispręsiu. Jeigu ką, grįšiu Kalėdų namo į „Atlantidą“ ir dar apgalvosiu. Na, kol neatsiguliu, gal galiu padėti jums susiruošti atsigulti?

To klausdavau Margaretos kiekvieną vakarą, ir ji kaip visada išdidžiai atsisakė.

– Ne, Tige, dar kiek pasėdėsiu prie ugnelės.

– Saldžių sapnų, mieloji Margareta.

Pabučiavau skruostą tartum iš pergamento ir siaurais nelygiais laiptais užlipau į savo miegamąjį. Anksčiau jis buvo Margaretos, kol net ji pati suprato, kad kas vakarą lipti aukštin per sunku. Tada perkėlėme jos lovą apačion į valgomąjį, ir gal net išėjo į gera, kol vis stigo pinigų įrengti vonios kambarį viršuje ir jis tebebuvo toks stingdanti šaltas priestate, vos už kelių metrų nuo kambario, kur ji dabar miegojo.

Kaip įprastai nusivilkusi dieninius drabužius ir apsivilkusi kelis sluoksnius naktinių, atsiguliau į šaltą patalą, guosdamasi bent tuo, kad gerai padariau atsikrausčiusi į šią prieglaudą. Kaip ir sakiau Čarliui Kinerdui, pusmetį padirbėjusi Lozanoje, Serviono zoologijos sodo tyrimų skyriuje, supratau, kad noriu rūpintis pačiais gyvūnais, juos saugoti. Tad pamačiusi internete skelbimą, susisiečiau ir atvykau į apgriuvusį namelį prie ežero padėti artrito kamuojamai senai moteriai jos laukinių gyvūnų prieglaudoje.

Pasitikėk savo nuojauta, Tige, ji niekada tavęs neapvils.

Tėtis Atlantis man daugybę kartų tai sakė.

– Gyvenime remiamės nuojauta su šlakeliu logikos. Jei išmoksi naudotis abiem reikiama proporcija, kiekvienas tavo sprendimas paprastai bus teisingas, – pridūrė jis, kai kartu stovėjome jo atskirajame sodelyje „Atlantidoje“ ir žiūrėjome, kaip virš Ženevos ežero teka mėnulio pilnatis.

Prisimenu, sakiau jam, kad svajoju kada nors nuvykti į Afriką ir darbuotis nuostabių gyvūnų labai jų natūralioje aplinkoje, o ne už narvų grotų.

Tą vakarą surietusi kojų pirštus kelių jau pašildytoje vietoje supratau, kaip toli esu nuo savo svajonės. Prižiūrėti keturias Škotijos laukines kates tai tikrai ne tas lygis, koks būtų gyventi šalia stambiųjų medžiojamųjų gyvūnų.

Užgesinau šviesą ir gulėjau galvodama, kad visos seserys

erzina mane, vadindamos šeimos dvasingąja, padangių snaige. Tikrai negalėjau jų kaltinti, nes vaikystėje nesupratau esanti „kitokia“ ir visados tiesiai išklodavau, ką matau ar jaučiu. Kartą, kai buvau dar visai maža, pasakiau savo sesutei Kelei, kad neliptų į mėgstamą medį, nes mačiau, kaip ji iškrinta. Ji tik pasijuokė iš manęs, bet nepiktai, ir pasakė, kad šimtus kartų yra laipiojusi, o aš esanti kvailutė. Paskui, kai po pusvalandžio tikrai iškrito, nukreipė nuo manęs akis sutrikusi, kad ta pranašystė išsipildė. O aš nuo tada jau supratau, kad verčiau patylėti, kai ką nors „žinau“. Taip kaip žinau, kad tėtis Atlantas nemiręs...

Jei būtų miręs, būčiau pajutusi, kad jo siela paliko žemę. Tačiau aš nejaučiau nieko, tik buvau priblokšta tos žinios, kai pasikambino sesuo Maja. Buvau visai nepasiruošusi, negavau jokio „įspėjimo“, kad atsitiks kas nors bloga. Tad arba mano dvasinių ryšių sistema sugedo, arba man neleista to suvokti, nes būtų nepakeliama susitaikyti su tokia tikrove.

Mintys grįžo prie Čarlio Kinerdo ir neįprasto šios dienos pokalbio dėl darbo. Įsivaizdavus stulbinamas mėlynas jo akis ir rankas su ilgais jautriais pirštais man vėl nederamai suspurdėjo po krūtine.

– Dievulėli, Tige, susiimk, – sumurmėjau.

Gal taip man dabar yra tiesiog dėl to, kad gyvenu nuo visų atsiskyrusi ir tie visi patrauklūs, inteligentiški vyrai neplūsta pro mano duris. Be to, Čarlis Kinerdas turbūt mažiausiai dešimčia metų vyresnis...

Vis dėlto, pagalvojau užsimerkusi, aš tikrai laikiu apsilankymo Kinerdo dvare.

Po dviejų dienų išlipau iš nedidelio dviejų vagonų traukinio Teine ir žengiau prie apdaužyto visureigio – tik ta viena transporto priemonė stovėjo prie nedidelio stoties pastato durų. Vyras vairuotojo sėdynėje nuleido langą.

– Tu Tigė? – paklausė manęs aiškiai juntama škotiška tartimi.

– Taip. Ar jūs Kalas Makenzis?

– Tas pats. Šok vidun.

Įsėdau į keleivio vietą, bet niekaip nepajėgiau uždaryti sunkių durelių.

– Kilstelėk, paskui trenk, – patarė Kalas. – Šita skardinė yra mačiusi ir geresnių laikų, kaip ir viskas Kinerde.

Man už nugaros sulojo ir atsigręžusi pamačiau didžiulį dirhaundą, tupintį ant užpakalinės sėdynės. Šuo atsargiai pasislinko priekin, kad apuostytų mano plaukus, paskui palaižė veidą šiurkščiu liežuviu.

– Och, Dagy, šalin, drauguži! – paliepė Kalas.

– Aš nebijau, – pasakiau tiesdama ranką pakasyti Dagiui paaušius. – Aš myliu šunis.

– Bet tik neimk jo lepinti, jis darbinis šuo. Tai važiuojam.

Kalui ne iš karto pavyko užvesti variklį, paskui leidomės į kelią per Teiną – nedidelį miestelį su niūrios pilkos spalvos namais – ten buvo teikiamos įvairios paslaugos didelei bendruomenei ir įsikūręs vienintelis stambus visame rajone prekybos centras. Išsidrikęs miestelis netrukus dingo iš akių ir mes važiovome vingiuotu keliu tarp neaukštų kalvų, apaugusių viržiais ir išsimėčiusiomis pušimis. Kalvų viršūnes gaubė tirštas pilkas rūkas, o už posūkio dešinėje pasirodė ežeras. Toje dulksnoje jis man panėšėjo į pilką toli nusidriekusią balą.

Drebėjau, nors Dagys, padėjęs pilką gauruotą snukį man ant peties, šildė skruostą karštu kvapu, ir prisiminiau pirmąją dieną, kai beveik prieš metus atskridau į Inverneso oro uostą. Buvau

palikusi giedrą mėlyną Šveicarijos dangų virš „Atlantidos“, nubertas pirmuoju sniegu kalnų viršūnes, o dabar atsidūriau panašioje vietovėje, tik niūresnėje. Kai taksi privežė prie Margaretos namelio, net nusistebėjau, ką gi aš, po galais, padariau. Tuos metus pagyvenusi Škotijoje visus keturis metų laikus, jau žinojau, kad atėjus pavasariui pražys viržiai ir šlaitai atgis pasidengę švelniu purpuru, o ežeras po dosnia Škotijos saule spindės raminaimai mėlynai.

Vogčiomis nužvelgiau vairuotoją: kresnas stotingas raudonskruostis vyras retėjančiais rusvais plaukais. Didelės rankos, įsikibusios į vairą, buvo kaip žmogaus, naudojančio jas kaip įrankius, panagės purvinos, oda subraižyta dirbant be pirštinių, krumpliai paraudę. Kadangi Kalas dirbo fiziškai varginantį darbą, nusprendžiau, kad jis turbūt jaunesnis, nei atrodo – tarp trisdešimties ir trisdešimt penkerių.

Kaip dauguma čia sutinkamų žmonių, pratusių gyventi prie žemės ir dirbuotis toje atskirtoje nuo pasaulio vietovėje, Kalas buvo mažakalbis.

Bet jis geras žmogus... – pasakė mano vidinis balsas.

– Ar seniai dirbat Kinerde? – nutraukiau tylą.

– Nuo pat mažumės. Mano tėvas, senelis, prosenelis ir proprosenelis dirbo tą patį. Visur eidavau su tėčiu, kai tik išmokau vaikščioti. Nuo tada laikai pasikeitė, tai jau tikrai. Bet, žinok, pokyčiai atneša ir bėdų. Berilei visai nepatinka, kad užplūs sasenakai.

– Berilei? – paklausiau.

– Ji Kinerdo Rūmo šeimininkė. Dirba ten jau daugiau kaip keturiasdešimt metų.

– O sasenakai?

– Anglai. Per sieną atvažiuos visa šutvė turtuolių dabitų Rūme sutikti Naujųjų metų. Tai Berilė nesidžiaugia. Tu pirmoji viešnia

nuo tada, kai Rūmas renovuotas. Tuo rūpinosi lerdo žmona, ir nepašykštėjo. Vien užuolaidos turbūt kainavo tūkstančius.

– Na, tikiuosi, dėl manęs jai nebus jokių rūpesčių. Esu pratusi, kad būtų kuo paprasčiau, – tariau, kad Kalas nepalaikytų manęs išlepusia princese. – Pamatytumėt Margaretos namelį.

– Taip, esu matęs jį ne kartą. Ji mano pusbrolio giminaitė, tad ir mes tolimi giminės. Šiose vietose dauguma tokių.

Mes vėl nutilome Kalui staigiai pasukus į kairę ties apšiurusia kopytėle, prie jos sienos buvo kreivai pritvirtintas nublukęs skelbimas „Parduodama“. Kelias buvo susiaurėjęs, ir dabar važiavome atvira vietoje, kur abipus kelio be sutvirtinimo sukrautos akmenų sienelės patikimai saugojo avių ir galvijų bandas.

Tolumoje mačiau pilkus debesis, tvyrančius virš kalnuotos vietovės. Tarpais pasirodydavo viena kita mūrinė sodyba, iš kaminių virto dūmų kamuoliai. Buvo ketvirta valanda popiet, ir jau leidosi sutemos. Toliau kelias buvo duobėtas, bet senojo visureigio, regis, niekas negalėjo sustabdyti, ir Kalas važiavo per lenktus siaurus tiltelius, apžergusius sukuriuotus upokšnius, kuriuose vanduo putodamas šniokštė per nuvirtusias uolas, – tai rodė, kad važiuojame vis aukštyn.

– Ar dar toli? – paklausiau žvilgtelėjusi į laikrodėlį ir pamąčiusi, kad iš Teino išvažiavome jau prieš valandą.

– Dabar jau nebe, – atsakė Kalas, kai staigiai pasukome į dešinę ir kelias suprastėjo – buvo ne ką geresnis už žvyruotą taką, o klastingos duobės buvo tokios gilios, kad purvas taškė langus. – Jau matyti dvaro įvažiavimo keliukas.

Priekinėse šviesose šmėstelėjo du akmeniniai stulpai, ir aš pasigailėjau, kad neatvažiavau ankstesniu dienos metu, tada būtų lengviau susigaudyti.

– Jau beveik parvažiavom, – patikino Kalas mums sukiojantis ir trankantis nelygiame keliuke.

Visureigiui kylant į statų kalniuką ratai sukosi nebeužkabinami palaido žvyro. Kalas pagaliau sustabdė mašiną, variklis sudrebėjo ir palaimingai nutilo.

– Sveika atvykusi į Kinerdą, – pasakė Kalas, atidarė dureles ir išlipo.

Pastebėjau, kad nors ir stambus, jis lengvų kojų. Apėjęs atidarė keleivio dureles ir pasiūlė atsiremti į ranką.

– Galiu pati, – pareiškiau ir iššokau tiesiai į balą.

Dagys iššoko man iš paskos ir draugiškai mane palaižė, pas-kui nubidzeno uostinėdamas, akivaizdžiai patenkintas sugrįžęs į pažįstamą vietą.

Pakėliau akis ir mėnesienoje įžvelgiau griežtas ir aiškias Kinerdo Rūmo apybrėžas, stačius stogus ir aukštus kaminus, metančius šešėlius į naktį, šiltas šviesas, spingsinčias už aukštų rėmeliais sudalytų langų tvirtose skalūno sienose.

Kalas paėmė iš visureigio galo mano kelioninį krepšį, tada nuvedė mane palei namo šoną iki užpakalinių durų.

– Tarnų durys, – subambėjo jis, valydamasis batus į šiuurkštų lauko kilimėlį. – Pro priekines vaikšto tiktai lerdas, jo šeima ir kviesti svečiai.

– Gerai, – atsakiau, ir mums įžengus vidun svetingai plūstelėjo karštas oras.

– Čia kaip krosnyje, – nusiskundė Kalas mums einant koridoriumi, kur stipriai trenkė šviežiais dažais. – Lerdo žmona įtaisė kažkokią sudėtingą šildymo sistemą, ir Berilė dar neišmoko jos reguliuoti. Berile! – šūktelėjo jis, įvedęs mane į didelę modernią virtuvę, apšviestą daugybės stiprių lempų.

Markstydamasi, kad apsiprastų akys, pamačiau didelį žvilgantį baldų komplektą virtuvės viduryje ir eiles spindinčių sieni-nių spintų, atrodančių kaip dvi itin šiuolaikiškos orkaitės.

– Viskas labai stilinga, – tariau Kalui.

– Taip, tikrai. Būtum mačiusi šitą kambarį tada, kai mirė senasis lerdas. Manau, čia buvo kokių šimto metų purvo ir suodžių ir dar visa šeimyna pelių. Žinai, jei Berilė neišmoks naudotis tomis naujoviškomis krosnelėmis, viskas nueis niekais. Kiek čia būna, ji visą laiką virė kepė ant senosios viryklės, o kad naudotumeis šitomis, reikia būt baigus aukštuosius kompiuterių mokslus.

Kalui kalbant įėjo liekna elegantiška moteris sniego baltumo plaukais, susuktais ant sprando. Pajutau, kaip vertindamos į mane žvelgia jos mėlynos akys pailgame kampuotame veide su kumpa nosimi.

– Turbūt būsite panelė D'Aplesjė? – paklausė ji, melodingame balse išgirdau neryškią škotišką tartį.

– Taip, bet būkit gera, vadinkit mane Tige.

– O mane čia visi vadina Berile.

Pagalvojau, kaip jai netinka tas vardas. Berilę vaizdavausi motinišką, moteriškę su didžiule krūtine, raudonais skruostais ir šiurkščiomis rankomis didumo sulig keptuvėmis, kurias mikliai kilnoja kas dieną. O čia daili, gana griežta ponია su nepriekaištinga juoda namų šeimininkės suknele.

– Ačiū, kad priimsite šiąnakt pernaktvoti. Gal per daug neapsunkinsiu, kai esate taip užsiėmusi, – pasakiau varžydamasi tartum vaikas, kuris kreipiasi į mokyklos direktorę. Nuo Berilės sklido valdingumas, tiesiog reikalaujantis pagarbos.

– Ar jūs alkana? Išviriau sriubos – tik tiek ir gebu saugiai pagaminti, kol dar neperpratau tų naujų orkaitių programos, – ji liūdnai nusišypsojo Kalui. – Lerdas sakė, kad jūs veganė. Ar tiks morkos su kalendromis?

– Puikiausiai tiks, ačiū jums.

– Tai aš jau eisiu, – tarė Kalas. – Pašiūrėje iš vakarykštės medžioklės turiu kelias elnių galvas, reikia išvirti. Labanakt, Tige, gerai išsimiegok.

– Ačiū, Kalai, jūs taip pat, – atsakiau užgniauždama jo žodžių sukeltą pykinimą.

– Tad gerai, nuvesiu jus viršun į miegamąjį, – nedaugžodžiaudama tarė Berilė, pamojusi sekti paskui ją.

Koridoriaus gale mes pasukome į puošnų plytelėmis klotą holą, kur stovėjo išpūdingas akmens židiny, o virš jo buvo pakabinta elnio galva su puikiais ragais. Berilė užvedė mane naujais kilimais išklotais laiptais pro kabančius ant sienos Kinerdų protėvių portretus, o viršuje už erdvios laiptų aikštelės atidarė duris į didelį miegamąjį, išdažytą švelniais smėlio atspalviais. Gražiausia jame buvo didžiulė lova su baldakimu ant keturių stulpelių, užtiesta raudonais langeliais lovatiese, prie židinio stovėjo apmušti oda foteliai su minkštomis pagalvėlėmis, o dvi senovinės žalvarinės lempos ant nublizgintų raudonmedžio staliukų abipus lovos skleidė šiltą šviesą.

– Kaip gražu, – tyliai tariau. – Jaučiuosi kaip penkių žvaigždučių viešbutyje.

– Senasis lerdas miegodavo čia iki pat mirties. Dabar jau kažin ar atpažintų, ypač vonios kambarį, – Berilė parodė duris kairėje. – Čia buvo jo persirengimo kambarys. Į pabaigą dar pastatėm ir komodą. O patogumai buvo kitame koridoriaus gale.

Berilė sunkiai atsideso, iš jos veido mačiau, kad mintimis yra toli, praeityje – tikriausiai praeityje, kurios ilgisi.

– Pagalvojau, jei sutiktumėt, norėčiau pasinaudoti jumis kaip bandomuoju triušiu, patikrinti, gal kas negerai kambariuose, – kalbėjo toliau Berilė. – Būčiau dėkinga, jei pasinaudotumėte dušu ir pasakytumėte, po kiek laiko ima bėgti karštas vanduo.

– Mielai. Ten, kur dabar gyvenu, karšto vandens būna retai.

– Mat kaip. Mes dar laukiame, kad iš restauratoriaus pargabentų valgomojo stalą, tad bus geriausia atnešti jums vakarienę į čia.

– Tikrai, darykite viską taip, kad jums būtų kuo lengviau, Berilė.

Ji linktelėjo ir išėjo. Atsisėdau ant kraštelio, regis, labai patogaus čiužinio ir pagalvojau, kad Berilės negaliu perprasti. O šis Rūmas... ko jau ko, o prabangos čia tikėjausi mažiausiai. Galų gale pakilau nuo lovos ir priėjusi atidariau duris į vonios kambarį. Ten radau marmurinę dvivietę kriauklę, vonią, stovinčią atokiau nuo sienos, ir dušo kabiną su didele apskrita dušo galvute, netvėriau noru po juo palįsti tiek mėnesių maudžiusis apsi-
laupiusioje emaliuotoje Margaretos vonioje.

– Dievulėli, – tyliai tariau nusirengusi, atsukau srovę ir tiesiog nepadoriai ilgai po ją stovėjau. Išėjusi iš kabinos, nusišluosčiau ir apsvilkau nuostabų pūkuotą chalata, kurį radau pakabintą ant durų. Nausausinau rankšluosčiu neklusnias garbanas ir grįžusi į miegamąjį jau radau Berilę – ji pastatė padėklą ant stalelio prie odinio fotelio.

– Be sriubos, dar atnešiau naminės šeimamedžio uogų gaivos.

– Ačiū. Beje, vanduo iškart ėmė bėgti karštas.

– Gerai, – atsakė Berilė. – Tad palieku jus valgyti. Ramaus miego, Tige.

Tai tarusi ji išskubėjo iš kambario.

Sunkios užuolaidos neįleido nė spindulėlio dienos šviesos, tad apgraibomis susiradau lempos jungiklį pasižiūrėti, kiek valandų. Net keista, kad jau baigėsi aštunta, – gerokai pramiegojau, nes paprastai keldavausi šeštą šerti gyvūnų. Atsikėliau iš tos didžiulės lovos, atitraukiau užuolaidas ir aiktelėjau susižavėjusi gražiu vaizdu už lango.

Rūmas buvo pastatytas ant kalvos priešais gilų siaurą slėnį, būdingą Škotijai, plokščiu jo dugnu vingiavo upelis, o kitoje pusėje buvo iškilęs kalnynas tartum cukraus pudra apibarstytomis sniegu viršūnėmis. Visas gamtovaizdis ką tik patekėjusioje saulėje spindėjo nuo šerkšno, ir aš atsidariau langą neseniai dažytais rėmais giliai įkvėpti tyro šiaurės Škotijos oro. Jis kvėpėjo gaiviai ir vos dvelkė rudeniška žeme, nes žolės ir lapai puvo, pavasarį jie patręš naujus augalus.

Nieko daugiau netroškau, tik išbėgti laukan ir pasinerti į gamtos stebuklą pačiame jos gražume. Skubiai užsimoviau džinsus ir apsivilkau džemperį, dar užsimečiau slidininko striukę su gobtuvu, užsidėjau kepuraitę ir apsiaviau tvirtus batus, tada nulipau žemyn iki priekinių durų. Jos buvo neužrakintos, ir išėjusi laukan ėmiau mėgautis tuo nežemišku rojumi žemėje, atsivėrusiu priešais, stebuklingai nepaliestu žmonių nei jų veiklos.

– Čia viskas mano, – sušnibždėjau eidama per šiurkšnią, traškančią nuo šalnų vejų žolę priešais namą. Kairėje išgirdau

šiugžďdant ir išvyďau jauną stirną dėmėtu rusvai gelsvu kailiu, didelėmis ausimis smailiais galiukais bei ilgomis blakstienomis, lengvai šokuojančią tarp medžių. Nors Margaretos elnių aptvaras buvo didelis, saugus ir įrengtas kuo panašiau į natūralią aplinką sveikstantiems gyvūnams, čia, Kinerde, elniai turėjo tūkstančius akų laisvai klajoti, o pavojus jiems grėsė tik iš plėšrių žmonių, o ne natūralių priešų, kaip būdavo seniau.

Niekas gamtoje nėra saugus, mažiau, net žmonės, apsiskelbę žemės viešpačiais, – mes tokie arogantiški, kad įtikėjome esantys neįveikiami. Vis dėlto daugelį kartų esu mačiusi, kaip vienas stiprus vėjo gūsis iš dievų danguje nušluoja mūsų tūkstančius per tornadus ar cunamius.

Palipusi šlaitu žemyn, pusiaukelėje sustojau prie sraunaus upokšnio, patvinusio po nakties lietaus. Traukiau į save orą ir dairiausi aplink.

Ar galėčiau kurį laiką čia pagyventi?

Taip, taip, taip! – atsakiau iš visos sielos.

Vis dėlto net *man* visiškas atsiskyrimas buvo kiek per daug: Kinerdas tikrai kitas pasaulis. Žinojau, ką pasakytų seserys, – kad aš išprotėjau nuo visų atsiribodama, kad man reikia daugiau laiko praleisti su žmonėmis – geriausia kokiais nors tinkamais vyriškiais, – bet ne tuo džiaugtųsi mano širdis. Būdama gamtoje jaučiausi gyva, sustiprėdavo pojūčiai, tartum pakildavau į orą ir sklėsdavau virš žemės, tapdavau visatos dalele. Žinojau, kad čia, Kinerde, mano sielos dalis, kurią slepiu nuo pasaulio, gali pražysti ir suklestėti, man kas rytą išvydus šį stebuklingą slėnį.

– Ką manai, tėti, ar man apsigyventi Kinerde? – paklausiau dangaus virš galvos, karštai trokšdama, kad atgytų tas nematomas ryšys su žmogumi, kurį mylėjau labiausiai pasaulyje. Bet ir vėl mano žodžiai ir mintys tik nusklido oru, ir aš labai nusiminiau.

Už kelių šimtų metrų nuo Rūmo pažvelgiau nuo stačios uo-

los į nuožulnų, tankiai apaugusį mišku plotą. Vietelė atrodė nuošali, bet, kai pabandžiau palypėti žemyn apžiūrėti, paaiškėjo, kad ji lengvai pasiekama. Čia buvo puikiausia vieta įrengti būstams Molei, Igoriui, Pūkuotei ir Polsonui – taip vadinau tas keturias laukines kates.

Kurį laiką dar pavaikščiojau, pamačiau, kad miškingas šlaitas kitoje pusėje leis katėms jaustis saugiai, o tai būtina, jeigu norime suteikti joms tiek jaukumo, kad drįstų išeiti laukan, o galų gale ir poruotis. Iki čia nuo Rūmo ir aplinkui stovinčių namelių galėjai ateiti per dešimt minučių – visai netoli, kad kasdien pamaitinčiau kates net giliausią žiemą. Jausdamasi patenkinta tokiu pasirinkimu ėmiau lipti šlaitu aukštyn link nelygaus siauro tako, kuriuo, matyt, išvažiuojama į slėnį.

Išgirdau artėjantį variklio burzgimą ir atsigręžusi pamačiau Kalą, iškišusį galvą pro visureigio langą, jo veide švietė palengvėjimas.

– Tai mat kur tu! Kurgi buvai? Berilė jau seniausiai paruošė pusryčius, bet, nuėjusi kviesti tavęs, rado kambarį tuščią. Ji buvo įsitikinusi, kad naktį tave pagrobė Nutrūktgalvis Maktavišas, žinok, Rūme gyvena toks vaiduoklis.

– Oi, kad tave bala, tikrai atsiprašau, Kalai. Toks gražus rytas, tad išėjau pasižvalgyti. Net radau labai tinkamą vietą įrengti būstams laukinėms katėms. Ji štai ten, – parodžiau į šlaitą.

– Tada verta buvo supainioti Berilę dėl pusryčių. Be to, jai nepakenks išlieti jausmus, kiek pasijaudinti, taip sakant, – mirktelėjo man Kalas. – Žinoma, bėda ta, kad ji įsitikinusi esanti *tikroji* Rūmo ponija, – to ir negali neigti, daugeliu atžvilgių tokia ir yra. Lipk vidun, parvešiu.

Įsėdau, sunkiai kilstelėjusi užtrenkiau dureles, ir mes leidomės į kelią mėtomi į šonus.

– Šitie keliai, kai pasninga, labai klastingi, – pasakė Kalas.

– Visą laiką gyvenau Ženevoje, tad bent esu pratusi važinėti per sniegą.

– Tai gerai, nes sniego bus daug ir ilgai. Žiūrėk, – parodė Kalas, – antai už tos išdagos beržynėlyje naktį yra pamėgę glaustis elniai.

– Neatrodo, kad būtų labai saugus prieglobstis, – tariau žvelgdama į retą medžių guotą.

– Taigi, dėl to ir visa bėda. Slėnyje dauguma natūralaus miško jau išnyko. Pradedam atželdinti mišką, bet viską reikės aptverti, antraip elniai nuskabys sodinukus. Naujasis lerdas ėmėsi didžiojo darbo. Och, Berile, tik jau ne šitai!

Buvo girdėti džerskėjimas Kalui stengiantis perjungti pavarą. Visureigis kelias sekundes smarkiai vibravo, paskui vėl ėmė važiuoti lygiai.

– „Berile“? – pakartojau.

– Taip, – sukikeno jis, – mašina pavadinta mūsų namų šeimininkės vardu, ji patvari ir dažniausiai patikima, nors kartais springsta.

Kai su Kalu grįžome į Rūmą, aš labai atsiprašiau gyvosios Berilės už tai, kad dingau prieš pusryčius, tada pajutau privalanti sudoroti visus sumuštinius su „Marmite“ – „vietoj tų pusryčių, kokių nevalgot“. Bet to mielinio užtepo tikrai nemėgstu.

– Manau, jai nepatikau, – tyliai tariau Kalui, kai Berilė išėjo iš virtuvės, ir jis padėjo man suvalgydamas porą tų nelabai valgomų daiktų.

– Ak, Tig, ta moteriškė dabar tiesiog įsitempusi, – giliamintiškai tarė Kalas, stambiais žandikauliais krimsdamas sumuštinį. – Tai kuriuo traukiniu manai važiuoti? Yra trečią dvidešimt devynios, bet čia tavo reikalas.

Tylą nutraukė telefono skambutis ir tuoj nutilo. Man nespėjus atsakyti Kalui, į virtuvę sugrįžo Berilė.

– Lerdas nori pasikalbėti su jumis, Tige. Ar dabar patogų? – paklausė.

– Žinoma.

Truktelėjau pečiais Kalui, tada ilgu koridoriumi nusekiau paskui Berilę į nedidelį kambarį, matyt, kabinetą.

– Paliksiu jus, – tarė ji ir parodžiusi telefono ragelį ant darbo stalo uždarė duris.

– Alio? – tariau į ragelį.

– Sveika, Tige. Atsiprašau, negaliu atvažiuoti į Kinerdą. Ligoninėje pora kritinių atvejų.

– Tai nieko baisaus, Čarli, – pamelavau, nes *buvau* nusivylusi.

– Tai ką manot apie Kinerdą?

– Aš manau... manau, tai viena iš pačių nuostabiausių mano matytų vietų. Net kvapą užima, tikrai, Čarli. Ak, beje, jau aptikau puikiausią vietą laukinėms katėms.

– Tikrai?

– Taip.

Paaiškinau, kur dvare ta vieta ir kodėl ją pasirinkau.

– Jei manot, kad bus gerai, Tige, tada tegu taip ir bus. Tad kaipgi jūs? Ar būsit patenkinta čia atsikrausčiusi su katėmis?

– Na... Man čia labai patinka, – atsakiau. – Iš tiesų ne labai, o nepaprastai patinka.

– Tad galėsite kurį laiką ten pagyventi?

– Taip, – atsakiau iškart, – žinoma.

– Tada, ką gi... tai puiku! Ypač Kalas apsidžiaugs. Tik mes dar neaptarėme atlyginimo ir sąlygų – bet ar bus gerai, jei dėl to atsiųsiu jums elektroninį laišką? Sakykim, kol kas tarkimės dėl trijų mėnesių?

– Taip, gerai, Čarli. Perskaitysiu laišką ir atsakysiu.

– Puiku. Laukiu, kol galėsiu pats jums viską aprodyti, kai ten būsiu, bet, tikiuosi, Berilė pasistengė, kad Rūme jums būtų patogų.

– O, taip, pasistengė.

– Gerai. Tad išsiųsiu laišką, ir jei sutiksite atvykti ir dirbsite Kinerde, gal atkeliautumėte su laukinėmis katėmis gruodžio pradžioje?

– Atrodo, bus labai gerai.

Mandagiai atsisveikinusi, padėjau ragelį spėliodama, kokį ką tik padariau sprendimą – geriausią ar blogiausią gyvenime.

Kai nešykštėdama pagyrų padėkojau Berilei už svetingumą, Kalas dar paskubom aprodė man kaimišką, bet žavų namelį, kuriame su juo gyvensiu, jei sutiksiu čia dirbti. Tada mes susėdome į visureigį „Berilė“ ir leidomės į Teino stotį.

– Tai kaip, atvažiuoji su katėmis ar neatvažiuoji? – tiesiai paklausė Kalas.

– Taip, atvažiuosiu.

– Dėkui Dievui! – Kalas trinkelėjo per vairą. – Kačių man tik ir betrūko prie visa ko, ką dabar dirbu.

– Atsikraustysiu su jomis gruodį, taigi jums reikės imtis įrengti joms aptvarą.

– Taip, dėl to man reikės tavo rimto patarimo, Tig, – bet kokio puiki naujiena, kad atvažiuoji. Kaip manai – ištversi tokioj nuošalybėj? – paklausė jis mums trankantis kelyje iš dvaro. – Tai ne kiekvienam.

Kaip tik tą akimirką iš už debesies išlindo saulė ir nušvietė apačioje slėnį, siaučiamą lengvo rūko.

– O taip, Kalai, – nusišypsojau pajutusi, kaip kyla jaudulys. – Žinau, kad ištversiu.

Kitas mėnuo pralėkė žaibiškai; mėnuo, kai mudvi su Margareta daug kartų liūdnei ir skausmingai atsisveikinome su mylimais gyvūnais. Elnias, dvi voverės, ežiai, pelėdos ir vienas dar likęs mums asilas buvo išlydėti į naujuosius namus. Margareta buvo kur kas ramesnė nei aš – liejau ašaras kiekvieną jų išvežant.

– Toks gyvenimo ratas, Tige, jame daug kartų pasisveikini ir atsisveikini, ir būtų geriausia, jei kuo greičiau tai suprastum, – patarė ji.

Su Kalu susirašinėjome elektroniniu paštu ir daug tarėmės telefonu dėl laukinių kačių aptvaro, tada jis pasamdė kompaniją jo statyti.

– Regis, man nereikia labai taupyti, – pasakė Kalas. – Lerdas kreipėsi dėl dotacijos ir yra apsisprendęs veisti kates.

Iš Kalo siunčiamų nuotraukų mačiau, kad aptvaras labai šiuolaikiškas – narveliai, panašūs į paviljonus, buvo sujungti siaurais tuneliais, supami medžių, miško augalijos ir dirbtinių slėptuvių, kad katės apsibrastų aplinkoje. Iš viso bus keturi paviljonai, jos pasižymės kiekviena savo teritoriją, o patelės galės laikytis atskirai nuo patinėlių, kai bus apvaisintos.

Parodžiau nuotraukas Margaretai, kai paskutinį vakarą kartu gurkšnojome cheresą.

– Dieve! Ten būtų galima patogiai apgyvendinti ir porą žirafų, ką jau kalbėti apie kelias sulysusias kates, – sukrizeno ji.

– Čarlis tikriausiai baisiai rimtai ėmėsi tos veisimo programos.

– Taip. Na, jis perfekcionistas, mūsų Čarlis. Apmaudu, kad jo svajonė buvo sužlugdyta jaunystėje. Manau, jis iki šiol neatsigavo.

– Nuo ko neatsigavo? – pastačiau ausis.

– Nereikėjo man apie tai užsiminti, bet tas cheresas atpalaidavo liežuvį. Tiesiog sakykim, kad jam nenusisėkė meilėje. Prarado merginą, ji nuėjo pas kitą, paskui jis iš nusivylimo vedė šitą žmoną.

– Ar buvote sutikusi jo žmoną?

– Tikrai kartą, per jų vestuves daugiau kaip prieš šešiolika metų. Persitarėm keliais žodžiais, bet man nepatiko jos būdas. Žinok, ji labai graži, bet visai kaip būna pasakose – kūno grožis nebūtinai reiškia ir sielos grožį, o Čarlis moterų atžvilgiu visada buvo naivus. Vedė būdamas dvidešimt vienu, trečiame kurse studijuodamas mediciną Edinburge, – atsiduso Margareta. – Matai, ji jau laukėsi Zaros, jų dukters. Manychiau, visas Čarlio gyvenimas iki vedybų buvo tik atsakas į tėvo elgesį. Medicina ir vedybos padėjo jam ištrūkti. Gal jau dabar Čarliui ateis geros dienos, – tarė Margareta, išbaigusi cheresą. – Jis tikrai to vertas.

Kitą rytą ant visureigio „Berilė“ užpakalinės sėdynės turėjau bėdos su Mole, Igoriu, Pūkuote ir Polsonu, nes jos kniaukė ir draskėsi uždarytos narveliuose. Gavau pavargti, kol jas ten uždariau, tad, nors vilkėjau storą džemperį ir buvau su darbinėmis pirštinėmis, ant plaštakų ir riešų liko gilių įbrėžimų. Nors Škotijos laukinės katės maždaug tokio pat dydžio ir spalvų kaip naminės rainės, tik tiek ir yra panašumo. Ne be reikalo jos vadinamos

Škotijos kalnyno tigras. Ypač Polsonas buvo linkęs pirma kąsti, o tik paskui ko nors klausti.

Kad ir kokias piktas, dažnai žiaurios prigimties, visas jas mylėjau. Jos buvo lyg vilties kibirkštėlė pasaulyje, kur tiek daug vietinių rūšių jau išnyko. Margareta man papasakojo, kad siekiant neleisti joms poruotis su naminėmis katėmis kelios veisimo programos Škotijoje turėjo tikslą užauginti grynaveislius kačiukus, o paskui juos išleisti į laisvę. Katėms niurzgiant iš pasipiktinimo, uždariau dureles ir pajutau, kokia sunki man tenka atsakomybė kaip vienai iš globėjų, užtikrinančių jų ateitį.

Alisa, mano prijaukinta ežiukė, – pavadinau ją taip todėl, kad visai maža buvo įkritusi į triušio olą ir aš ją išgelbėjau iš šuns Gineso nasrų, kai tas ežiukę ištraukė, – tupėjo kartoninėje dėžutėje ant priekinės sėdynės prie kuprinės su mano drabužiais.

– Važiuojam? – paklausė Kalas, jau sėdintis prie vairo, nekantraudamas leistis į kelią.

– Taip, – ištariau jaudindamasi, nes dar turėjau grįžti vidun atsisveikinti su Margareta, o tai bus visų skaudžiausia akimirka. – Ar gali luktelėti penkias minutes?

Kalas supratingai tylomis linktelėjo, ir aš parbėgau į namelį.

– Margareta? Kur jūs? Ei?

Jos niekur nebuvo matyti, tad išėjau paieškoti į kiemą ir radau sėdinčią ant žemės tuščiame laukinių kačių aptvare, o kaip sargybiniai abipus tupėjo Ginesas ir Sagutė. Margareta buvo susiėmusi veidą rankomis, jos pečiai virpėjo.

– Margareta? – Priėjau, atsiklaupiau prie jos ir apkabinau. – Būkit gera, neverkit, nes ir aš pravirksiu.

– Negaliu susitūrėti, vaikeli. Stengiausi būti narsi, bet šiandien... – Ji atitraukė rankas nuo veido, ir pamačiau, kad akys paraudusios. – Na, šiandien tikrai pasaulio pabaiga, nes tu ir katės iškeliaujat.

Ji ištiesė ranką artrito išklaipytais pirštais, tokią, kokios būna piktų raganų pasakose, tačiau ši ranka, visai priešingai, skleidė gerumą.

– Tu man buvai kaip anūkė, Tige. Niekada tau neatsilyginsiu už tai, kad išlaikei gyvus sveikus mano gyvūnus, kai jau nebeturėjau sveikatos viena jais rūpintis.

– Neilgai trukus atvažiuosiu jūsų aplankyti naujajame name, būtinai. Juk ne taip ir toli. – Vėl apkabinau ją ir priglaudžiau paskutinį kartą. – Buvo tikras malonumas ir tiek daug iš jūsų išmokau. Ačiū, Margareta.

– Malonumas visas buvo mano. O kad jau užsiminei apie išmokimą, būtinai apsilankyk pas Čilį, kol ten būsi. Jis senas čigonas, gyvena dvaro žemėje ir yra tikra aukso kasykla žinių apie žolelių vaistus gyvūnams ir žmonėms.

– Apsilankysiu. O dabar jau sudie, brangioji Margareta.

Atsisojau ir jausdama, kad tuoj pravirksiu, nuskubėjau prie vartelių. Šalia atsirado Kalas.

– Tik žiūrėk, kad tos tavo katės atsivestų gražių kačiukų! – šuktelėjo Margareta, kai paskutinį kartą pamojavusi įsėdau į „Berilę“ ir leidausi į naują savo gyvenimo tarpsnį.

– Čia tavo miegamasis, Tig, – tarė Kalas, dėdamas ant grindų kuprinę.

Apsidairiau po tą kambarėlį – žemos tinkuotos lubos buvo kaip gyslų išvagotos įskilimų ir gumburiuotos, tartum būtų pailsusios laikyti stogą. Čia buvo a) nežmoniškai šalta ir b) spartietiška net man, prie to pratusiai, bet lova buvo. Ir komoda, ant jos pastačiau Alisą vis dar kelioninėje dėžėje.

– Gal čia atnešti ir jos narvelį? – pasisiūlė Kalas. – Nesusitvarkysiu su ja svetainėje. Jeigu naktį ištrūktų, dar galiu netyčia užminti ir sutraiškyti eidamas į gerą vietą! Ar ji neturėtų miegoti žiemos miegu?

– Gamtoje miegotų, bet čia negaliu rizikuoti, – paaiškinau. – Dar nepriaugo kiek reikia svorio nuo tada, kai ją išgelbėjau, ir per žiemą neištvirtų. Reikia laikyti šiltai ir rūpestingai prižiūrėti, kad nuolat gautų maisto.

Kalas atnešė narvelį, įtaisiusi Alisą jos namuose ir padavusi paketėlį jos mėgstamo kačių maisto pasijutau taip nuvargusi, kad klestelėjau ant lovos trokšdama atsigulti.

– Labai ačiū už pagalbą, Kalai. Pati viena nebūčiau nunešusi tų kačių pakalnėn į aptvarus.

– Taigi, – nužvelgė mane Kalas. – Esi vos ne tikra fėja. Kažin, ar prašysiu tavęs padėti taisyti tvorą ar pakapotį malkų židiniams žiemą.

– Esu tvirtesnė, nei atrodo, – pamelavau girdamasi, nes iš tikrųjų nebuvau stipri, bent fiziškai.

– Taip, na, neabejoju, kad turi kitokių galių, Tig. – Kalas apvedė mostu šaltą skurdų kambarį. – Šitiems namams reikia moters rankų, – tai buvo užuomina. – Aš čia nieko neišmanau.

– Neabejok, mes padarysim jį jaukesnį.

– Gal nori užkąsti? Šaldytuve turiu elnienos troškinio.

– E... Ačiū, ne, gal prisimeni, aš juk veganė.

– Žinoma. Ką gi, – jis truktelėjo pečiais, kai aš plačiai nusižiovavau. – Tau turbūt reikia pamiegoti.

– Manau, reikia.

– Vonios kambaryje yra vonia, jei norėtum pamirkti. Aš palauksiu, kol tu nusimaudysi.

– Tikrai nesirūpink. Jau einu gulti, – atsakiau. – Labanakt, Kalai.

– Labanaktis, Tig.

Pagaliau jam iš paskos užsidarė durys, ir aš atsiguliau ant apgaulingai patogaus čiužinio, iš tiesų įdubusio, užsiklojau pūkine antklode ir bematant užmigau.

Nubudau šeštą – pajutau šaltį ir nerimą. Užsidegusi šviesą pamaciau, kad lauke dar labai tamsu, o langai iš vidaus apšalę.

Persirengti nereikėjo, nes tebebuvo su džemperiu ir purvinais džinsais, užsivilkau dar vieną megztinį ir striukę, apsiaviau batus ir užsidėjau kepuraitę. Įėjau į svetainę su sunkių sijų lubomis, ten buvo didelis iš abiejų pusių prieinamas židiny. Pasiėmiau žibintuvėlį, kabantį šalia priekinių durų, kaip ir sakė Kalas, įjungiau jį ir pasiryžau išeiti laukan. Pasišviesdama ir iš atminties suradau kelią į didelę daržinę – ten buvo ir podėlis – pasiimti balandžių ir triušių skerdienos katėms maitinti. Dėdama mėsą į pintinę pastebėjau kampe ant šiaudų miegantį Dagį. Man artinantis jis atsikėlė ir mieguistas pasirąžė, paskui iš lėto priėjo neapsakomai ilgomis kojomis su manimi pasisveikinti ir įbruko smailų snukį į mano ištiestą delną. Žiūrint į protingas rudas jo akis, supamas pilko kailio, kilo juokingas įspūdis, kad čia tokie dideli gauruoti antakiai, ir man sugrudo širdis.

– Eikš, drauguži. Pažiūrėsim, gal ir tau ko nors rasiu.

Sudėjusi maistą katėms, atrinkau sultingą kaulą Dagiui ir jau norėjau eiti. Dagys nusekė iš paskos, bet aš visai nenorom stumtelėjau jį atgal į daržinę.

– Gal kitą kartą, branguti, – pasakiau jam, negalėjau rizikuoti išgąsdinti kačių, kai jos ką tik čia atsiradusios.

Šarmota veja nuėjau prie šlaito ir nulipau prie aptvarų. Tokio juodo dangaus dar nebuvo mačiusi – nė plyšelio žmonių įžieb-

tos šviesos. Pasišviesdama žibintuvėliu kelią žemyn priėjau angą į pirmąjį aptvarą.

– Mole? – sušnibždėjau į tamsą. – Igori? Pūkuote? Polsonai?

Kaip įpratusi pasukau rankeną, tada prisiminiau, kad čia, kur ateityje gali vaikščioti lankytojai, virš spynos yra klaviatūra, ir žmonės susimanę negalės patekti į aptvarus ir netrikdys kačių. Stengdamasi prisiminti skaičių kodą, kurį Kalas pasakė, surinkau skaičius, kaip man atrodė, teisingai, bet tik iš trečio karto išgirdau tylų spragtelėjimą, ir vartai pagaliau lengvai atsivėrė. Įėjusi juos uždariau.

Vėl pašaukiau kates vardais, bet nieko nebuvo girdėti, nė jokio garselio, kad katė žengtų traškančiais lapais. Kai čia keturi dideli aptvarai, katės gali būti bet kur, ir visos akivaizdžiai slepiasi, tikriausiai niūriai nusiteikusios.

– Ei, mažutės, čia aš, Tigė, – sušnibždėjau į visišką tylą, mano iškvepiamas oras kilo šaltomis bangomis. – Čia aš, jums nereikia bijoti. Jūs visos saugios, užtikrinu. Aš čia su jumis, – kartojau tą patį, paskui vėl laukiau, gal katės atsilieps į mano balsą. Neatsiliepė, tad apžiūrėjau kiekvieną paviljoną klausydamasi, kol ištvėriau mirdama nuo šalčio, išdalijau mėsą, paskui išėjau pro vartus ir grįžau šlaitu.

– Kurgi buvai taip anksti? – paklausė Kalas, išėjęs iš nedidelės virtuvėlės su garuojančiais arbatos puodeliais mums abiem.

– Ėjau pažiūrėti kačių, bet jos nepasirodė. Vargšėlės turbūt išsigandusios, bet bent girdėjo mano balsą.

– Kaip žinai, aš kačių iš viso nemėgstu. Savanaudės, nelinkusios bendrauti ir dar draskosi, nieko iš jų gero, o ištikimos tik

tiems, kurie jas šeria. O toks šuo kaip Dagys visai kas kita, – pareiškė savo nuomonę Kalas.

– Mačiau jį šįryt daržinėje, daviau kaulą iš podėlio, – prisipažinau gurkšnodama stiprią arbatą. – Ar jis visada ten miega?

– Taip, jis gi darbinis šuo, kaip sakiau, ne koks išlepintas miesto šunėkas.

– Ar negalėtų kartais nakvoti namelyje? Ten baisiai šalta.

– Och, Tig, tu pernelyg minkšta. Jis taip įpratęs, – papriekaištavo Kalas, vėl eidamas į virtuvę. – Nori skrebučių su uogiene?

– Norėčiau, ačiū, – atsiliepiu eidama į savo miegamąjį.

Atsiklaupiau prie Alisos narvelio ir atidariau dureles. Iš mažo medinio namuko, kuriame mėgo slėptis, pamačiau žvelgiant dvi gyvas akis. Viena jos kojytė lūžo krintant į triušio olą, galutinai taip ir nesugijo. Ji šlubčiojo po narvelį kaip senutė, nors buvo tik kelių mėnesių.

– Labas rytas, Alisa, – sušnibždėjau. – Kaip miegojai? Gal norėtum agurko?

Grįžusi į virtuvę, paėmiau iš šaldytuvo agurką – pastebėjau, kad šaldytuvą reikia visą gerai iššveisti, nuvalyti nuo lentynų ir užpakalinės sienelės žalsvus pelėsius. Dar pastebėjau, kad kriauklė pilna nešvarių indų. Išsiėmiau iš skrudintuvo skrebutį ir užsitepiau margarino ant per mažo darbatalio – nuo jo turbūt visą savaitę nebuvo valomi trupiniai.

Tipiškas vyras, pagalvojau. Nors nesu pedantiška švaruolė, tai jau peržengė mano pakantumo ribas, o pirštai niežėjo imtis darbo. Pamaitinusi Alisą, atsisėdau su Kalu prie stalelio svetainės kampe ir suvalgiau skrebutį.

– Tai ko paprastai duodi katėms rytą? – paklausė jis.

– Šiandien įmečiau balandienos ir porą triušių.

– Na, šaldiklyje turiu tau visą krūvą elnių širdžių. Parodysiu, kur – pašiūrėje kieme už Rūmo.

*Pasitikėk savo nuojauta, Tige, ji niekada tavęs neapvils.
Tėtis Atlantis yra tai sakęs man daug kartų.*

© Boris Breuer

LUCINDA RILEY (Liusinda Raili) – Airijoje gimusi rašytoja, kurios knygos išverstos į 30 kalbų; pasaulyje jų parduota daugiau nei 15 milijonų egzempliorių. Ciklas „Septynios seserys“ – pasakojimas apie įvaikintas seseris, moteris-mįsles, ieškančias savo tikrųjų šaknų. Pirmosios keturios ciklo knygos tapo pasauliniais best-seleriais, pagal jas Holivude ruošiamasi kurti serialą.

„Mėnulio sesuo. Tigės istorija“ – apie penktąją iš seserų, pavadintų Plejadžių žvaigždžių vardais. Tigė nuo mažens buvo ypatinga. Išskeliavusi dirbti į Škotiją, atokų Kinerdo dvarą, ji pamilsta jo savininką Čarlį. Tačiau greta gyvenantis senas čigonas Čilis sako, kad jam lemta parvesti Tigę namo – į Ispaniją, Granadą, kur daugybę amžių gyveno jos šeima. Ir Tigę leidžiasi į Sakromontės urvus, kur kadaise gyvenę čigonai turėjo palikti savo namus dėl pilietinio karo. Ten ji suranda tai, kas liko iš jos šeimos, ir sužino nepaprastą istoriją apie žmones, galėjusius numatyti ateitį, apie savo senelę – geriausią flamenko šokėją. Suradusi savo šeimą, ji tikisi rasti ir atsakymus į klausimus, kuriuos kelia jos širdis. Nuo Škotijos iki Ispanijos, nuo Niujorko iki Pietų Amerikos Tigė vynioja praeities giją, vis giliau grimzdama į šeimos praeitį. Akylai stebima aiškiaregystės dovaną turinčios *brujos* ji atranda savyje gydymo talentą. Bet likimas verčia Tigę apsispręsti – likti su ką tik rasta savo šeima ar grįžti į Kinerdą, kur laukia Čarlis...

Svaiginanti Tigės istorija – tarsi flamenko šokis, kur susipina aistra, nuojauta, likimas ir meilė. Kas laukia kitų seserų? Ar seserų tėvas Atlantis iš tiesų mirė? Istorijos tęsiasi.

www.lucindariley.com

www.facebook.com/lucindarileyauthor

www.twitter.com/lucindariley

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt